

Arrest

nr. 101 219 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 oktober 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 14 december 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in 2008 het Belgische grondgebied binnen, in het bezit van een visum type C geldig van 17 maart tot en met 23 maart 2008.

1.2. Verzoekster diende op 11 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.3. Op 5 december 2008 werd deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk verklaard.

1.4. Verzoekster diende op 3 maart 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 23 februari 2011 ongegrond verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 14 mei 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.6. Op 9 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.2, ongegrond werd verklaard. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 14 december 2012.
Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 ., december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op ; 05.12.2008, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur komt in het medisch verslag dd. 17.08.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) tot volgend besluit: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kazachstan.. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel 'risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het K land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het. Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "x

1.7. Op 14 oktober 2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van L.M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

O.S. (...), nationaliteit Kazachstan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen., Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij .beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

1.8. Op 15 oktober 2012 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.5, onontvankelijk werd verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoekster is ernstig ziek en heeft op 11.08.2008 een verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 ter ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard doch bij beslissing dd 02.04.2012 werd deze aanvraag ongegrond verklaard.

Doch deze beslissing dd 02.04.2012 werd terug ingetrokken.

Doch opmerkelijk bij bestreden beslissing dd 09.10.2012 werd identiek dezelfde motivatie gehanteerd dan deze in de beslissing dd 02.04.2012. Waarom werd de beslissing dd 02.04.2012 ingetrokken ?

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoekster een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging voor haar leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekster nog in behandeling is en dat zij steeds medische verzorging nodige heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodige is.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoekster onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoekster het land dient te verlaten terwijl verzoekster nog wel degelijk medische problemen heeft en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodig heeft.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat er ook een behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoekster onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoekster in haar land van herkomst adequaat zou behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoekster.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien haar medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in haar land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zou kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Verzoekster heeft met haar laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in haar land van herkomst niet beschikt over enig inkomen. Verzoekster heeft geen familie meer waar zij terecht zou kunnen en gezien haar leeftijd en medische toestand is verzoekster tevens niet in de onmogelijkheid om nog te werken.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoekster daadwerkelijk dient terug te keren, kan zij geen beroep doen op familie en heeft zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Zij heeft hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoekster daadwerkelijk aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening.

Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekster in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden

De besredene beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien haar medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Tevens heeft tegenpartij dermate lang gewacht met een beslissing te nemen (meer dan 4,5 jaar) zodat verzoekster totaal onvreemd is in haar land van herkomst en zij onmogelijk terug kan integreren in Kazachstan en een eigen inkomen kan genereren om haar ziekte te bekostigen. Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij is verzoekster reën louter nummer.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of verzoekster daadwerkelijk enige hulpverlening kan genieten in haar land van herkomst.

Door de aanvraag dermate lang te laten aanslepen heeft tegenpartij verzoekster getolereerd op haar landgebied. En de hoop gegeven op een positieve beslissing.

Na 4,5 jaar, met een dermate korte, incorrecte en standaard motivering de aanvraag afwijzen, getuigt niet van een behoorlijk bestuur.”

2.2. De Raad stelt vast dat het middel in beginsel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Wat de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissing steunt op toepassing van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

2.5. De bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 augustus 2012 dat zich in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoekster een kopie ontving onder gesloten omslag op 14 december 2012. Uit dit advies blijkt dat de verzoekster lijdt aan aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter dat de aandoeningen van verzoekster geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling om reden dat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kazachstan. De gemachtigde besluit derhalve dat uit het voorgelegd medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch kan worden afgeleid dat dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM.

2.6. Verzoekster voert aan dat er geen twijfels zijn over het gegeven dat ze een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging vormt voor haar leven indien deze niet correct behandeld wordt. Ten deze merkt de Raad op dat in het medisch advies van 17 augustus 2012 door de gemachtigde niet wordt ontkend dat verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) maar hij stelt evenwel vast dat de diagnose weinig onderbouwd is en dat het meer waarschijnlijk lijkt dat de ganse problematiek in een opiaatverslaving kadert. De gemachtigde aanvaardt dan ook dat verzoekster nood heeft aan psychiatrische opvolging.

2.7. Uit het medisch advies van 17 augustus 2012 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat verzoekster kan reizen en dat er geen nood is aan mantelzorg.

Wat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden betreft, haalt hij, na onderzoek, aan dat de nodige behandeling door een psychiater in Kazachstan aanwezig is en dus beschikbaar. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

2.8. Verzoekster betoogt dat ze onmogelijk kan terugkeren omdat ze onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging en ze stelt dat de gemachtigde geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Ten dezen merkt de Raad op dat wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen en opvolging, na onderzoek, hierover als volgt wordt gemotiveerd in het advies van de ambtenaar-geneesheer:

“Er bestaat geen publieke ziekteverzekering in Kazachstan. Men werkt er met een lijst van sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen. De zorgen voor deze aandoeningen zijn gratis en dat zijn ze voor alle burgers. De kosten voor andere zorgen betaalt de patiënt. Patiënten hebben het recht hun zorgverschaffer te kiezen.

De regering van Kazachstan investeert ernstig in dit systeem zodat de gewaarborgde zorgen op een degelijk niveau verschaft kunnen worden. De aandoening waar betrokkene aan lijdt staat op deze lijst vermeld.

Medicatie is ook gratis voor wie in een ziekenhuis verzorgd wordt en voor sociaal kwetsbare groepen. In andere gevallen moeten mensen hun medicijnen zelf betalen.

Er is verder ook nog financiële sociale bijstand beschikbaar voor burgers die niet over voldoende inkomsten of middelen beschikken. Het bedrag wordt aangepast aan de individuele situatie.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kazachstan - het land waar zij tenslotte ruim 40 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

Hieruit kan besloten worden dat er geen problemen zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland.”

2.9. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde enkel verwijst naar algemene veronderstellingen die niet concreet werden onderzocht in het specifieke geval voor verzoekster.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster niet concreet verduidelijkt met welke elementen van haar specifiek geval geen rekening werd gehouden noch een begin van bewijs aanbrengt om haar algemene beweringen te staven.

Met name stelt verzoekster dat ze niet beschikt over enig inkomen. Zij verwijt de gemachtigde om dermate lang gewacht te hebben met het nemen van een beslissing omtrent haar aanvraag dat verzoekster totaal ontvreemd is van haar eigen land van herkomst en onmogelijk een eigen inkomen kan genereren.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde motiveert *“Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.”*

Met het loutere betoog dat ze gezien haar leeftijd en medische toestand niet in de mogelijkheid is om te werken en bij gebrek aan een begin van bewijs daaromtrent slaagt verzoekster er niet in om dit concrete motief te weerleggen en aan te tonen dat ze arbeidsongeschikt is en geen inkomen kan verwerven. Haar betoog omtrent *“vervreemding”* doet hier geen afbreuk aan.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing verder gesteld: *“Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kazachstan - het land waar zij tenslotte ruim 40 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp.”* Door louter te stellen dat ze geen familie meer heeft of totaal vervreemd is van haar land van herkomst waardoor ze niet meer kan integreren, slaagt verzoekster er niet in om *in concreto* aan te tonen dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk hieromtrent heeft gemotiveerd.

Waar verzoekster zich beperkt tot het stellen dat ze niet de financiële middelen heeft om toegang te verkrijgen tot medische hulpverlening, wijst de Raad er vervolgens op dat de gemachtigde motiveert: *“Er bestaat geen publieke ziekteverzekering in Kazachstan. Men werkt er met een lijst van sociaal belangrijke of gevaarlijke aandoeningen. De zorgen voor deze aandoeningen zijn gratis en dat zijn ze voor alle burgers. De kosten voor andere zorgen betaalt de patiënt. Patiënten hebben het recht hun zorgverschaffer te kiezen.*

De regering van Kazachstan investeert ernstig in dit systeem zodat de gewaarborgde zorgen op een degelijk niveau verschaft kunnen worden. De aandoening waar betrokkene aan lijdt staat op deze lijst vermeld.

Medicatie is ook gratis voor wie in een ziekenhuis verzorgd wordt en voor sociaal kwetsbare groepen. In andere gevallen moeten mensen hun medicijnen zelf betalen.

Er is verder ook nog financiële sociale bijstand beschikbaar voor burgers die niet over voldoende inkomsten of middelen beschikken. Het bedrag wordt aangepast aan de individuele situatie.”

Deze concrete en feitelijke vaststellingen, die het resultaat zijn van een onderzoek gebaseerd op objectieve bronnen, zoals rapporten van de Wereldgezondheidsorganisatie en het European Observatory on Health Systems and Policies, die zich in het administratief dossier bevinden, worden door verzoekster niet *in concreto* betwist noch weerlegd. Verzoekster kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden tot gratis hulpverlening. Verzoekster maakt eveneens niet aannemelijk dat de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer steunt onjuist is, noch dat deze ambtenaar-geneesheer omtrent de toegankelijkheid van medische hulpverlening in Kazachstan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld en gemotiveerd.

2.10. In zoverre verzoekster meent dat de gemachtigde te lang heeft gewacht met het nemen van een beslissing, dat verzoekster gedurende 4,5 jaar werd getolereerd en haar hoop werd gegeven op een positieve beslissing, wijst de Raad er op dat deze argumenten geen uitstaans hebben met de concrete motieven van de bestreden beslissing en ook niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het gegeven dat een eerdere beslissing van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, werd ingetrokken doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. De verzoekster maakt niet duidelijk waarom het in casu relevant is om te weten waarom de beslissing van 2 april 2012 werd ingetrokken. Nu zij de relevantie ervan niet verduidelijkt, kan dit argument dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekster met haar summier betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de voorgelegde aandoening en van de beschikbaar en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst op een kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding heeft gemaakt, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en de gevolgtrekking van de gemachtigde, volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is niet gegrond.

2.12. In een tweede middel dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van artikel 3 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggedleid. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekster naar Kazachstan, houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.13. Onder “*middel*” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze artikel 14 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

2.15. Verzoekster is van mening dat zij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, waarbij ze onder meer aanvoert dat ze blootgesteld zal worden aan represailles en dat ze vreest voor haar leven. Met louter algemene en summier beweringen, zonder concrete elementen aan te dragen die wijzen op een vervolging of mensonterende behandeling, maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden waar deze stelt dat verzoekster vaag blijft en geen concrete gegevens noch een begin van bewijs naar voren brengt en dat verzoekster nooit een asielaanvraag heeft ingediend, wat steun vindt in het administratief dossier. Daarenboven stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zoals vermeld in punt 1.7, niet inhoudt dat ze moet terugkeren naar het land van herkomst of daar gedwongen zal naar worden verwijderd.

Derhalve wordt in deze stand van zaken een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.15. In een derde middel, dat in beginsel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikelen 5 en 8 van het EVRM dat als volgt wordt toegelicht:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenzins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kazachstan

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Kazachstan te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien ze door haar familie in de steek werd gelaten.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster is reeds verschillende jaren in België en heeft zich zeer goed geïntegreerd. Mede gelet op het feit dat tegenpartij bijna 4 jaar nodig heeft gehad om de aanvraag van verzoekster te onderzoeken, komt het nu niet gepast voor om verzoek na al die jaren zonder meer terug te sturen naar haar land van herkomst.

Dit kan niet als een ernstige houding beschouwd worden. Het is door de eigen houding van tegenpartij dat verzoekster al die jaren hier in België een nieuw leven heeft opgebouwd. Na 4 jaar zou verzoekster nu plots moeten vertrekken.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.16. Artikel 5 van het EVRM luidt als volgt

“1.Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2.Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3.Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4.Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5.Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling

De Raad stelt bijgevolg vast dat wegens het algemeen en summier betoog van verzoekende partij geen schending kan worden aangenomen van artikel 3 van het EVRM en er bijgevolg geen afbreuk wordt gedaan aan de in punt 2.1. gedane vaststellingen.”

2.17. Verzoekster is van mening dat dat zij bij terugkeer niet in veiligheid zal zijn, dat zij blootgesteld zal en worden aan represailles wegens landverraad, dat ze geen inkomen heeft noch een plaats om te verblijven in Kazachstan en niet in staat is om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken. De Raad merkt op dat verzoekster met louter algemene en summiere beweringen, zonder concrete elementen aan te dragen of een begin van bewijs, geen schending van artikel 5 van het EVRM aannemelijk maakt. De Raad herhaalt daarenboven dat er heden geen sprake is van een gedwongen terugkeer.

2.18. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster aantoont een privéleven in België te leiden in de zin van artikel 8 EVRM, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privéleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 7 van de Vreemdelingenwet alsook in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name om na te gaan of verzoekster zich nog in regelmatig verblijf bevindt en of verzoekster zich in een omstandigheid bevindt waarbij haar een machtiging tot verblijf kan worden verleend omwille van medische redenen, *quod non in casu*.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

Waar verzoekster aanvoert dat het quasi onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien ze door haar familie in de steek werd gelaten, ziet de Raad niet in welke mate deze bewering een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In zoverre verzoekster verwijst naar het precair verblijf dat verzoekster in het Rijk gehad heeft tijdens de geldigheidsduur van haar attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze bijna 4 jaar gegeven, merkt de Raad op dat verzoekster een attest van immatriculatie verkreeg in functie van haar aanvraag 9ter. Verzoekster wist of diende te weten dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van deze procedure en dat bij een negatieve beslissing dit attest van immatriculatie zou komen te vervallen. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat ze niet wist dat er een mogelijkheid was dat zij diende te vertrekken.

De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat ze haar privéleven niet elders, of desgevallend in haar land van herkomst, kan verderzetten. Verzoekster toont met haar summier en ongestaafd betoog niet aan dat er hieromtrent onoverkomelijke hinderpalen bestaan.

Verzoekster toont derhalve met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het verderzetten van haar privéleven zonder een omweg te hoeven maken via haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfwetgeving, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde.

Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.19. In een vierde middel beroept verzoekster zich op *“humanitaire gronden”*. Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er vervolgt te worden bij haar terug keer. Verzoekster heeft in België reeds een begin gemaakt van de opbouw van haar nieuw leven.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.20. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder *“middel”* te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoekster voert *“humanitaire gronden”* aan en stelt dat indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd dit een humanitair onrecht zou uitmaken. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de gemachtigde, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. Verzoekster laat echter na te preciseren welk beginsel werd geschonden en op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Het vierde middel is dan ook onontvankelijk.

De verzoekster heeft derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Griffier.

De voorzitter,

M. MAES